

Hyggetur på Trenen

Natur. En and står og glørantastet, da kanoen glider forbi mindre end en meter fra dens græstørv. Solen skinner, højt oppe svæver musvågen, og af og til høres en ko brøle.

JERRISBEK/JESPERSTOFT. »Han var den sidste, der så dem,« mumler fotografen og vinker farvel til Jürgen Müller fra Nordkanu, der har sat os og kanoen af på en mark ved Trenen et sted ved Jerrisbek – ikke langt fra Jübek.

I får en af de røde kanoer. De ligger lidt mere stabilt i vandet end de grønne, nåede han at sige og kastede et blik på fotoudstyr og notesblok, inden han kørte.

Her er lidt sand, så man nemt kan få kanoen ned i vandet – og op igen. Fotografen læser sit dyre fotoudstyr op i stævnen af den lille kano. Der skal han sidde, så han kan padle, tage billeder og redde fotoudstyret ved en kæntning.

Bagerst, med ret til at kalde sig styrmænd, troner journalisten.

Trenen er lille, smal og lavvandet ved Jerrisbek, men vi får os vrasket fri af brinken og er pludseligt flydende. Overrasket over, så lavt vandet er.

Med et er vi i en anden verden. Vi sejler ned blandt høje frodige brinker. Af og til er der et hul i vegetationen, så vi kan se et par køer ligge og tygge drøv. De små blå forglemmigejer lyser op helt nede i vandkanten, snerleblomsterne hænger ud over brinken, og lidt oppe er der regnfang over alt. De gule tætte blomsterhoveder lyser op i det grønne – planten indeholder giften thujon, der i Amerika er anvendt som abortmiddel.

Herhjemme gned man tidligere lig ind i urten for at undgå, at de blev fortæret af orm. Man brugte afkog af planten mod indvoldsorm og lagde den i sengehalmen eller under laget, så den kunne fordrive fluer, væg-pålus og lopper. I skabe kunne regnfang holde møl, sølvkræ og myrer væk. I forrige århundrede fodrede man husdyrene med regnfang for at bekæmpe indvoldsorm, og i dag forsker man i at bruge regnfang mod orm i økologisk landbrug.

Familiehygge

Klokken er over 18, da vi lægger ud. De fleste har allerede trukket kanoen på land og tændt for grillen, så vi har næsten floden for os selv. Men er i selskab med diverse manglede guldsmede, der har travlt med finde larver, bladlus, skjoldlus og fluer. Et både smukt og nyttigt insekt. Nogle af dem er meget blå, lysende blå kroppe og vinger, det er vandmyrer, vi kigger efter den store kejserguld-

smed uden at få øje på den.

Længere fremme hører vi stemmer. Rundt om et sving viser en stor sandstrand sig. Her er en familie med far og mor, tre børn, moster og en kusine på kanoer. Familien kommer fra Ejdersted, mens gæsterne er fra Mecklenburg.

- Vi har været af sted flere gange, siger ældste datter og mor samstemmende og fortsætter:

- Det er så hyggeligt.

De to kusiner lægger ud. De påstår, at de er langsomme, men væk er de bag flodens mange svingninger.

Snoninger

Snart har vi solen i øjnene, snart ind fra siden. Vi forcerer skarpe sving, kommer ikke altid fri af de nedhængende grene, men må dukke os. Stolte over at vi undgik en stor nedhængende gren, bumper vi hårdt ind i brinken og er taknemmelig for, at vi fik en af de mest stabile kanoer. Trenen er stadig ikke bredere, end at kanoen går fra brink til brink, da vi af uforklarlige årsager pludselig ligger på tværs af vandløbet. Men drænrør og grøfter tilfører hele tiden mere vand til åen, og snart begynder den at blive bredere og nogle steder også dybere. Ofte er der sandbanker og helt lavt vand i den ene side, mens vandet har gravet dybe huller i den anden side. Vi ser en and med kun en enkelt ælling, der stadig har dun – måske står der en gedde under de store egetræer og har ædt sig fed i små ællinger.

Rundt om et nyt sving står en mand og kaster sin spinder ud. Den kunne ligne en, han gerne vil fange en ørred på, men han vil ikke tale med fotografen og styrmænd. Holdt dog snøren inde, så vi kan komme forbi.

Kirsebær snaps

Pludselig bliver stilheden forstyrret af høje grin og hvin. Otte opstemte kvinder i fire kanoer har lige fundet et sted, hvor de kunne smutte op på land og tisse, men skal nu ombord igen. Jo, de vil godt snakke med os i den røde kano, men kun hvis I drikker en snaps sammen med os. Og de mener det. Et par plasticbægre bliver skyllet i åen, og vi får begge et snapsebæger fyldt med rødt og meget sødt 16 procent snaps med kirsebær og sukker.

- Vi er ude og feste sammen med vores tidligere chef, siger de og fortæller, at de skal ned til Bauer Jensens campingplads og grille, inden deres mænd henter dem og kører dem til havnefest i Husum.

Deres fire og vores den røde kano ligger godt filtret ind i hinanden, men her er floden så bred, at de kan komme fri og videre. Vi er ved at være sultne og finder et sted, hvor vi kan lægge os ind ved brinken. Den er

Først kirsebær snaps på Trenen. Derefter grillmad på Bauer Jensens teltplads, og de otte kvinder runder en god dag af

for støj til at komme op ad, men kanoen kan ligge stille. Frem fra den vandtætte tønd kommer salat, skinke og brød, da fotografen får øje på en mynteplante i vandkanten.

- Hvor er min rom, hvor er min mohito, spørger han, mens han drikker sin sodavand.

Slotsøl

Og så insisterer styrmænd på at komme på land. Vi sejler lidt længere frem, men det er ikke til at komme op. Måske her? Nej, tidsler og pigtråd forhindrer al langgang. Endelig kommer der endnu en lille stump sandstrand – og ingen store køer eller heste inden for synsvidde. Styrmænd kommer næsten tørskoet i land og klater op på marken. Der er hverken mennesker eller dyr indenfor rækkevidde, men bedst som hun har

indtaget en hugsiddende stilling dukker to stykker skotsk højlandskvæg af fra intetheden. Dybt forundret glør de. Tilbage ved kanoen er en fed sort igle ved at møve sig hen over det våde sand lige i vandhøjde. Gad vide, hvor den har ædt sig så tyk?

Hvad er det? Foran os er noget. Vi nærmer os. Fotografen har fat om kameraet, men så: Det er en tom glasflaske, hvor der har været 16 procent rød kirsebær snaps i.

Og en plasticnapsbæger finder vi også. Faktisk er vi også sejlet forbi et par tomme slotsøl-dåser.

- Det er forbudt at tage glasflasker med om bord, og I skal tage al jeres affald med jer, indprentede Gerd Menz os, inden vi lånte en af hans kanoer.

Han har Nordkanu sammen med sin kone.

Vi sejler under et par broer, den ene af dem er meget lav, så vi må dukke hovederne.

Styrmænd ommer sig. Det er hårdt at sidde på et brædt. Næste gang skal hun huske at medbringe en pude, men fotografen fortæller om de gange, han sammen med DFerne sejlede hele vejen fra Tarp til Frederiksstad, ja nærmest helt ud i Vadehavet, på en weekend og sov på jorden under en presenning. Ifølge kortet sejler vi kun syv kilometer, fra Jerrisbek forbi Sollerup, Hünning, Sollbrück og til Esperstoft, og den tur er beregnet til at vare to timer.

Ved Hünning hører vi igen grin og hvin. Otte kvinder er gået i land ved Zeltplatz Bauer Jensen. Nogle af dem er våde og springer ud for at hjælpe os ind i det lille vandløb, hvorfra man kan komme sikkert i land.

FOTOS: LARS SALOMONSEN

med at tage til havnefest i Husum.

Fakta

• www.nordkanu.de menz@nordkanu.de
 tlf. 04841-74352

Der er flere gode steder langs Trenen, hvor man kan gå i land.

Familieudflugt - en familie fra Ejdersted har inviteret sin familie fra Mecklenburg med ud på kanotur.

” Så i havørnen, der har ligget og kredset højt oppe de seneste timer?

Heike Horn, Treene Camp Horn

Men vi må videre og sejler forbi en anden anløbsplads med bådebro og en stige, hvorfra kan man stige ned i sin kano.

Og så kommer vi til Esperstoft. To timer fra Jerrisbek. Hvordan kommer vi dog op her? Vi gør flere forsøg, men pludselig er fotografen tæt nok på til at kunne komme tørskoet i land, men styrmanden sidder langt bagude agter ude på dybt vand og brokker sig. Han er dog en gentleman, trækker kanoen ind, holder

godt fast i den, så styrmanden kan få sine stive ben og ømme bagdel på land.

- Næste gang tager jeg korte bukser på, så jeg kan hoppe i vandet og gå ind, når jeg vil, erklærer fotografen.

- Og næste gang tager jeg en pude med, så jeg kan sidde blødt og godt, erklærer styrmanden.

Vi lægger kanoen ombord på en lille trækvogn og går ned til Treene Camp Horn for at aflevere den.

- Så i havørnen, der har ligget og kredset højt oppe de seneste timer? spørger Heike Horn, der har Treene Camp Horn.

Vi kigger på hinanden. Næh, vi så kun en musvåge. Måske skal man alligevel lægge sig ned, kigge op i himlen og lade sig flyde med strømmen og bruge et par timer mere i stedet for at padle!

Annelise Mølvig am@flade

Sammen med sin kane ejer Gerd Menz Nordkanu.

